

Hensyn til Routerne, det ligger i Sagens Natur overhovedet, at naar vi efterhaanden have paatvunget Regjeringerne — ikke den nuværende Regjering, alene — ligesaa den Tid, vi fik de store Jernbaneanlæg, de mest planløse Jernbaner, som tænkes kan, saa kunne vi ikke vælte hele Skylden over paa Ministeriet. En Tid fastholdt Folkethinget en Plan, en anden Tid en anden. En Gang — det var i 1859 — sad vi derovre i Slottet og diskuterede den notvittigste Plan med Redekammen gennem Sylland. Det var et helt andet System, som den Gang var lagt til Grund. Jeg skal ikke nægte, at vor mit Vedkommende tror jeg, at Tschernings Tanke med Redekammen var bedre end den, man senere kom til at gennemføre. Senere har man med Hensyn til Jernbaneforbindelser fulgt aldeles forskjellige Tanter og ogsaa gjort det med Hensyn til de levende Kræfter, som skulde sætte hele Jernbaneudviklingen i Gang. Paa Tider har man i Folkethinget hævdet, at Staten ikke skulde give sig af med at bygge Jernbaner, men at det skulde være privat Entreprise. Senere gik man til, at de store Stambaner skulde Staten bygge, men alle Sidebaner, der kun havde lokal Interesse, skulde bygges af de stedlige Interessers Bærere, og nu tilsidst ere vi komne dertil, at Alt skal være Statsbaner. Naar man erindrer disse forskjellige Principer, som have været ledende ved Jernbaneanlæg, kan man virkelig ikke forundre sig over, at der er kommet selvstændig Konfusion ind i vore Jernbaneforhold, saa at det er meget vanskeligt at finde en moden Plan eller en levende Tanke gennem dem. Men nu bagefter at sige, at det er Regjeringens flette Administrations Skyld, at vi have faaet et saadant Jernbaneanet, saa daarlige Router og daarlig renterende Baner, hører ingen Steder hjemme. Med en saadan Kritik kan man ikke vente at udøve en heldig Indflydelse paa Jernbanevæsenets Udvikling i Danmark.

Ordføreren (Holstein-Bedreborg):

Til det ærede Medlem, der talte sidst, skal jeg sige, at han taler om noget helt Andet end det, som der her har været Spørgsmaal om. Han talte om sin egen daarlige Bane i Thy og de elendige Router og om det gamle Redekamphystem osv., om alt det, han plejer at tale om, naar der er Spørgsmaal

om Jernbaner. Men det er slet ikke dette, der her har været Debat om. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det, Debatten har dreiet sig om, er om de store internationale Router, de Router, som sætte Danmark i Forbindelse med Udlandet, og vi have ikke have hadt det Mindste med de lokale Baner og deres Tog at gjøre, heller ikke med Thybanen, som det ærede Medlem interesserer sig særlig for. Jeg siger blot dette, for at det ærede Medlem maaske paa et senere Trin af Debatten bedre kan være i Stand til at følge med, hvad der foregaar. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa, at det er en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, at jeg skulde have sagt, at det er Thysterne, der have sat Fjesteritoget i Gang. Jeg sagde, at det er Thysterne, vi skylde, at dette Fjstetog kjører hurtigere; det er dem nemlig, som have forlangt, at det skal komme tidligere til Vandrup. Havde det været overladt til os selv, havde vi hellere kjørt langsommere. — Jeg vil sige til den høitæredede Minister, at det, Thysterne have forlangt med Hensyn til Fjstetog, er slet, ikke af Interesse for at faae vore Fjst tidlig til Hamborg, men for at Toldvæsenet i Bøjens kan faae tilstrækkelig Tid til at undersøge Togets Indhold. Derfor have vi maattet sætte et Tog mere i Gang, der kjører hurtigere end det gamle. At den ærede Minister er kommen til Erkendelse af, at Seiren ikke er hos os, glæder mig. For Resten tror jeg ikke, at vi fornærme Thysterne ved at sige, at vi have seiret paa dette Punkt. Jeg tror gjerne, at de unde os denne Seir, efter at de have faaet Kontrakten. Jeg har forøvrigt kun hævdet om Ordet for at gjøre opmærksom paa, at der fra vor Side ikke er nogen Vanskelighed for at faae en Organisationslov. Jeg skal oplyse, at det Forslag, der fra Flertallets Side var stillet i 1875 i Fællesudvalget, netop gik ud paa samtidig at vedtage en Organisationslov, som man optog Forslaget paa Budgettet. Det strandede imidlertid paa Gemytternes Ondskab den Gang. Jeg siger ikke, at det var vore Modstandere, der vare onde, men det er jo altid saaledes, at naar man er meget stridbar, bliver man let noget mere paaistaelig, end man skulde være. Faktum er imidlertid, at der ikke opnaaedes Enighed, Tilbudet blev ikke modtaget. Men naar den